

SAMLAREN

TIDSKRIFT UTGIFVEN

AF

SVENSKA
LITTERATURSÄLLSKAPETS
ARBETSUTSKOTT

TRETTIOTREDJE ÅRGÅNGEN

1912

UPPSALA

ALMQVIST & WIKSELLS BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG 1912

Original till två af fru Lenngrens dikter.

Af

Emil Schiött.

1.) Originallet till poemet "*Mannens fyra åldrar*", ännu i sista upplagan af fru Lenngrens dikter endast i allmänhet angifvet som imitation, återfinnes hos den franske diktaren Jean Baptiste-Rousseau. Det står att läsa sid. 339—340 i andra delen af *Oeuvres diverses de Mr. Rousseau, nouvelle édition, Amsterdam M. DCC. XXXIV.* Dikten meddelas i sin helhet här nedan:

Stances.

Que l'Homme est bien durant sa vie
Un parfait miroir de douleurs!
Dès qu'il respire, il pleure, il crie,
Et semble prévoir ses malheurs.

Dans l'Enfance, toujours des pleurs.
Un Pédant porteur de tristesse,
Des livres de toutes couleurs,
Des châtimens de toute espece.

L'ardente & fougeuse Jeunesse
Le met encore en pire état.
Des Créanciers, une Maitresse,
Le tourmentent comme un forçat.

Dans l'âge mûr, autre combat.
L'Ambition le sollicite.
Richesses, dignitez, éclat,
Soins de famille, tout l'agite.

Vieux, on le méprise, on l'évite.
Mauvaise humeur, infirmité,
Toux, gravelle, goute, pituite,
Assiégent sa caducité.

Pour comble de calamité,
Un Directeur s'en rend le maitre.
Il meurt enfin, peu regretté.
C'étoit bien la peine de naitre!

Öfversättningen är, som man finner, mycket fri och bär alltigenom den Lenngrenska sånggudinnans egen prägel. Den torde för öfrigt kunna betraktas såsom jämförlig med, om icke öfverlägsen sitt original. Endast fjärde strofen, som handlar om medelåldern, synes mig underlägsen. Den lyder hos fru Lenngren:

Uti mannaålderns dar
Står det sedan dig tillbaka
Sätta hushåll, få en maka,
Blifva krönt och heta far.

Motsvarande strof i det franska originalet har en vidare och riktigare synpunkt, i det den framhåller såsom kännetecknande mannaåldern, jämte familjebekymren, slitet för utmärkelser och rikedomar. Fru Lenngren nöjer sig väsentligen med en godtköpskvickhet i tidens smak om den bedragne äkta mannen.

2.) Hos samme författare och i samma del af hans arbeten, sid. 233, finner man det sannolika originalet till dikten Orfeus. Det tillhör epigramsamlingen och lyder:

Quand pour ravoir son épouse Euridice
Le bon Orphée alla jusqu'aux Enfers,
L'étonnement d'un si rare caprice
En fit cesser tous les tourmens divers.

On admira bien plus que ses concerts
D'un tel amour la bizarre saillie;
Et Pluton même embarrassé du choix,
La lui rendit pour prix de sa folie:
Puis la retint en faveur de sa voix.

Fru Lenngrens omskrifning af denna dikt är möjligen lustigare än originalet. Själfva den epigrammatiska udden synes mig emellertid i det senare komma bättre till sin rätt.